

ORIZONTURI
ROȘII

Ion Mihai Pacepa (n. 28 oct. 1928), ale cărui cursuri (spionajul tehnico-științific) și articole („Propaganda Redux“, *The Wall Street Journal*, 2007) au devenit obiect de studiu în școlile forțelor armate ale SUA, și-a început cariera militară în România. În 1951, după ce a absolvit Facultatea de Chimie Industrială, a fost încadrat ca locotenent în Securitate; după patru ani a ajuns șef de serviciu la Direcția a IV-a de contraspiionaj, iar din ianuarie 1956, șef al rezidenței de spionaj din RFG. A fost prim-adjunct al directorului DIE între anii 1966 și 1972. A fost numit consilierul lui Ceaușescu pentru securitate și dezvoltare tehnologică, funcție pe care a deținut-o din 1972 până în iulie 1978. În același timp, a fost secretar de stat la Ministerul de Interne – Consiliul Securității Statului. În august 1974, a fost avansat la gradul de general-locotenent. În iulie 1978, aflându-se în Germania Federală, Ion Mihai Pacepa a solicitat azil politic președintelui SUA Jimmy Carter, iar la 28 iulie un avion militar american l-a adus la Washington. La acea dată, era șef al casei prezidențiale a României. A fost și continuă să fie cel mai înalt oficial din blocul sovietic care a cerut azil politic într-o țară NATO. În următorii zece ani, generalul Pacepa a colaborat cu guvernul SUA în diferite operațiuni împotriva serviciilor de spionaj ale blocului sovietic. Autoritățile americane au apreciat – într-o scrisoare publică – activitatea sa din această perioadă ca fiind „o unică și importantă contribuție adusă Statelor Unite“. În noiembrie 1987, generalul Pacepa a publicat în SUA *Orizonturi roșii*, prima carte occidentală care a descris viața la curtea unui dictator comunist. În 1993, el a publicat *Moștenirea Kremlinului* (București, Editura Venus), iar în 1999 trilogia *Cartea Neagră a Securității* (București, Editura Ziua-Omega). În 2007 a apărut în SUA, tot sub semnătura sa, *Programmed to Kill: Lee Harvey Oswald, the Soviet KGB and the Kennedy Assassination* (Chicago, Editura Ivan R. Dee). Generalul Pacepa publică frecvent în ziare și săptămânale occidentale, precum *The Wall Street Journal*, *The Washington Times*, *The Los Angeles Times*, *National Review*, *The American Spectator*, *L'Express*.

Generalul Pacepa a dat primul interviu, după 31 de ani, unui jurnalist român, Lucia Hossu Longin, iar în iunie 2009 au publicat împreună, la Editura Humanitas, o carte de confesiuni: *Față în față cu generalul Ion Mihai Pacepa*.

**ION MIHAI
PACEPA**

**ORIZONTURI
ROȘII**

**CRIMELE, CORUPȚIA
ȘI MOȘTENIREA CEAUȘEȘTILOR**

Traducere de Horia Gănescu și Aurel Ștefănescu
Revăzută, actualizată și completată de Ion Mihai Pacepa
Postfață de Lucia Hossu Longin

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Cătălin Strat
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Anca Drăghici
DTP: Corina Roncea, Dan Dulgheru

Tipărit la „Pro Editură și Tipografie“

Ion Mihai Pacepa

Red Horizons. The True Story of Nicolae and Elena Ceaușescus' Crimes, Lifestyle, and Corruption

© HUMANITAS, 2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PACEPA, ION MIHAI

Orizonturi roșii: crimele, corupția și moștenirea Ceaușescilor / Ion

Mihai Pacepa; trad.: Horia Gănescu, Aurel Ștefănescu; postf.: Lucia Hossu Longin.-

București: Humanitas, 2010

ISBN 978-973-50-2681-3

I. Gănescu, Horia (trad.)

II. Ștefănescu, Aurel (trad.)

III. Hossu-Longin, Lucia (postf.)

94(498)

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. - CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

Cine nu-și amintește trecutul este condamnat să-l repete.

George Santayana (1863-1952)

Notă asupra ediției

Orizonturi roșii, care la 7 martie 2010 a fost recomandată de reputatul ziar american *The Washington Post* să fie studiată în școlile din SUA, a devenit o carte de istorie. Ea a fost publicată prima oară în septembrie 1987 de editura Regnery Gateway din Washington, D.C. în limba engleză, atât în volum, cât și sub formă de înregistrare magnetică (opt casete), cu textul citit de un popular actor american al vremii.

Astăzi, toată lumea știe cine a fost Nicolae Ceaușescu. În 1987, el era însă răsfățatul Occidentului, care l-a îngropat în onoruri, decorații și bani. *Orizonturi roșii*, care este jurnalul ultimelor trei luni petrecute de generalul-locotenent Ion Mihai Pacepa cu Ceaușescu, în calitate de șef al casei sale prezidențiale, a fost primul document public care l-a prezentat pe „cel mai iubit fiu al poporului“ gol-goluț, așa cum era în realitate: un terorist internațional care ducea o viață de un lux exorbitant plătit cu banii obținuți din trafic de droguri și arme, precum și din vânzarea pe valută forte a cetățenilor țării.

După două luni de la publicarea ediției în limba engleză, a fost tipărită la New York și o ediție în limba română, care a fost larg difuzată în rândul emigrației române din Occident și a fost introdusă ilegal în România de echipajele TAROM și TIR, precum și de turiștii străini. La 1 ianuarie 1988, Radio Europa Liberă a început să transmită în serial ediția în limba română. Acest foileton radiofonic a durat cinci săptămâni. Potrivit comentariilor ascultătorilor, străzile Bucureștiului erau pustii în timpul acestor emisiuni, care au dat jos de pe Ceaușescu hainele aurite cu care fusese îmbrăcat de Securitate și care l-au prezentat ascultătorilor în toată hidoșenia sa.

În același an 1988, o ediție în limba maghiară a cărții *Orizonturi roșii* a fost publicată ilegal la Budapesta. Versiunea maghiară a apărut

în două volume, într-un format de buzunar, asemănător cu cel al Cărții roșii a lui Mao, publicată în China, și a avut o distribuție largă atât în Ungaria, cât și în emigrația maghiară din Occident.

În noiembrie 1989, când Ceaușescu a deschis lucrările celui de al XIV-lea Congres al PCR, Radio Europa Liberă a reluat lectura în serial a cărții. După șase zile de la omorârea lui Ceaușescu, primul număr al noului ziar *Adevărul*, care înlocuise *Scânteia* în acea zi, a început să publice în foileton *Orizonturi roșii*, menționând că această carte a avut un „rol de necontestat“ în răsturnarea dictaturii lui Ceaușescu.

În februarie 1990, a apărut în SUA o nouă ediție a cărții *Orizonturi roșii*, conținând stenograma procesului Ceaușescu obținută de la Radiodifuziunea Austriacă, care primise de la București înregistrarea video a procesului. Asemănarea dintre faptele pentru care au fost acuzați Ceaușeștii în acel proces și cele prezentate în carte este izbitoare.

În următorii ani, *Orizonturi roșii* a fost publicată în 27 de țări, inclusiv în Japonia, a făcut obiectul a sute de recenzii ale unor marcante personalități politice de pe diferite meridiane și a constituit subiectul unui film produs de televiziunea maghiară. În 1992, *Orizonturi roșii* a fost publicată și în România, de Editura Venus.

La 20 de ani de la evenimentele din decembrie 1989, publicăm o nouă ediție în limba română a volumului *Orizonturi roșii*. Din considerente istorice, am decis să păstrăm traducerea inițială semnată de Horia Gănescu și Aurel Ștefănescu, care a fost însă revizuită de generalul-locotenent Ion Mihai Pacepa în 2010.

Prezenta traducere este precedată de nouă capitole scrise de autor special pentru această ediție, grupate sub un titlu edificator: „După 20 de ani“.

Editura

Orizonturi roșii în serial la Europa Liberă

Culisele spionajului românesc, DIE: 1955–1980 (Evenimentul Românesc, 1997), apărută sub semnătura lui Mihai Pelin, istoricul SRI, și prefațată de ziaristul Ion Cristoiu ca o carte ce „își merită din plin locul pe raftul de noblețe al cărților de istorie“, pretindea că: „Vlad Georgescu, directorul postului Radio Europa Liberă (REL), nu și-a putut reprimă un sentiment de dezamăgire față de *Orizonturi roșii*. L-a exprimat față de o sursă a Securității din București, cu numele de cod «Popa».“

Dezinformare tipic securistă, pentru consum intern.

În realitate, Vlad Georgescu a spus, la microfonul Europei Libere, în 1988: „Niciodată călătoria din Statele Unite la München nu a trecut atât de repede. Motivul? Cartea generalului Ion Mihai Pacepa, pe care am citit-o pe nerăsuflăte, în timp ce avionul mă ducea de la Boston, zilele trecute, înapoi în Europa. Un volum de peste 400 de pagini, bine scris, care se citește ușor.“

Avem rar ocazia să pătrundem în culisele vieții de curte din lumea comunistă. Știm câte ceva despre viața particulară a lui Stalin, am citit cu mult interes cartea lui Markov despre viața la curtea lui Todor Jivkov. Despre cea de la București nu știam însă până acum nimic. Meritul cel mai mare al cărții fostului general de securitate Ion Mihai Pacepa este de a aduce la lumină fețele ascunse ale acestei lumi. De a o pune în adevărata lumină. [...] Aflăm, din dezvăluirile generalului, o lume murdară, coruptă și analfabetă, imorală, în care președintele își înjură miniștrii, în care președinta își apostrofează acoliții tratându-i de idioți. Aflăm o lume căreia îi place să bea șampanie franceză și să mănânce telemea cu ceapă. Ne apare o nomenclatură de linguișitori în casele cărora Securitatea are peste tot microfoane, chiar și sub pat, care se tem de cei doi șefi supremi, dar care fac orice pentru ca să-și mențină

dreptul de a se înfrunta din privilegii. Lingușitori care se tem de ei, dar în același timp îi urăsc.

Dar să mă întorc la imaginea familiei prezidențiale, așa cum reiese din relatările unui om care i-a trăit în preajmă ani îndelungați. Mai întâi năravurile: oamenii se cred într-adevăr dumnezei, sentimentul realității pare să le lipsească cu desăvârșire, se tem totuși de moarte violentă, mănâncă numai după ce li se gustă bucatele, ca pe vremea fanarioților. Simțul politic al președintelui se manifestă îndeosebi în activitatea de controlare a supușilor, de manipulare a acoliților și în exacerbarea propriului ego. În rest, nu pare să înțeleagă prea bine fenomenul politic; scena de furie făcută primarului New Yorkului, pentru că acesta nu putea interzice o demonstrație ostilă președintelui, este o concludentă dovadă. [...]

Orizonturi roșii este povestea unui eșec de proporții. Eșecul unei caste bolnave, meschine și urâte, căreia îi lipsesc idealul și generozitatea. Cu asemenea oameni în vârful piramidei, eșecul nu poate fi decât inevitabil. Generalul Pacea a ieșit din această lume urâtă. Copiii săi, care au încă din iulie 1978 intrarea în Statele Unite, vor ieși și ei, mai devreme sau mai târziu. Rămâne însă poporul, un popor care nu apare în cartea generalului Pacea, pentru că nu apare nici în planurile conducătorilor săi de astăzi.

Am închis *Orizonturi roșii* cu un sentiment de rușine și dezgust. Și mi-am pus întrebarea: cât timp îi mai poate oare răbda pământul?“

„PREZENTATOR: La 27 iulie 1978, Ion Mihai Pacea părăsește România. Cel care ani de zile fusese omul numărul unu al lui Nicolae Ceaușescu în problemele de securitate națională și spionaj internațional a publicat în toamna anului 1987 o carte de memorii: *Orizonturi roșii* – cea mai cutremurătoare istorie a unui regim comunist în funcțiune. Poate că această emisiune trebuie să fie și omagiul pe care noi, cei de azi de la Europa Liberă, îl aducem foștilor noștri colegi dispăruți, devotamentului cu care au slujit microfonul și adevărul până la moarte. Și poate că tot această emisiune ar trebui să includă și cele câteva cuvinte pe care, odată cu cartea, ni le-a adresat, pe o bandă de magnetofon, cel care a fost odată generalul-locotenent Ion Mihai Pacea.

ION MIHAI PACEA: La 28 iulie 1978, când am ajuns în Statele Unite ca un om liber, am adus cu mine doar hainele cu care am fost îmbrăcat,

o fotografie a fetei mele, Dana, o adâncă înțelegere a comunismului românesc și o arzătoare dorință de a descrie ce se petrece în spatele scenei la vârful piramidei guvernamentale din România lui Ceaușescu. Mi-au trebuit însă ani înainte de a putea să privesc acea lume cu ochi de om liber și să o prezint cu imparțialitate. În *Orizonturi roșii*, care este scrisă sub forma unui jurnal al ultimelor mele zile împreună cu Ceaușescu și Elena, am încercat să prezint portretul, văzut de foarte aproape, al unui ambițios dictator comunist care, timp de mulți ani, a încercat să înșele Occidentul, blocul sovietic și pe propriii supuși, cu scopul de a transforma România într-un monument personal. Apoi am încercat să descriu, cât mai viu, ceea ce se petrece în spatele scenei la curtea unui dictator comunist.

Orizonturi roșii are trei teme majore. Prima: în comunism doar liderul contează. El poate transforma întreaga țară în fief personal și, în cazul lui Ceaușescu, poate să-și creeze chiar și propria dinastie. A doua: oriunde a ajuns la putere, comunismul a generat dezastru economic. El a transformat Rusia din cel mai mare exportator de cereale din lume, la Revoluția din 1917, în cel mai mare importator de grâne în prezent. Exemplul României, cel de al doilea grânar al Europei, este tot atât de ilustrativ: odată cunoscut ca „Micul Paris“, Bucureștiul a devenit capitala unei țări înfometate în care oamenii nu au dreptul la apă caldă decât o dată pe săptămână. Colapsul economic al României arată încă o dată că o economie bazată pe proprietate de stat și furt, chiar dacă acest furt este comis de organe guvernamentale, duce inevitabil la faliment. A treia temă este că până la urmă nimic nu va putea menține comunismul la putere. Nici chiar teroarea domestică și duplicitatea politicii sale externe.

Asta este, în rezumat, ceea ce am vrut să spun în *Orizonturi roșii*.

EMIL HUREZEANU: Aceasta a fost vocea lui Ion Mihai Pacepa. Am ținut să-l auziți pentru că e cu totul neobișnuit să auzi vocea unui om care ani de zile a fost director adjunct al serviciului de spionaj al regimului. Cunoscător și păstrător al celor mai importante secrete ale regimului. Păstrător, vine vorba. Pentru că Ion Mihai Pacepa e un nume din nou în actualitate. De data asta, Ion Mihai Pacepa este „un nume așezat pe-o carte“. *Orizonturi roșii* se numește această carte cu coperti într-adevăr roșii și cu un conținut care îl face să roșească până și pe cel mai blazat cititor. De nedumerire, mânie, consternare, rușine. Prima

oară a fost în actualitate în 1978, când a ales libertatea, drept pentru care spionajul românesc a suferit o grea lovitură. A suferit și Nicolae Ceaușescu. Mult de tot!

PRESENTATOR: Generalul-locotenent Ion Mihai Pacepa a fost unul dintre cele mai misterioase personaje ale regimului Ceaușescu. Funcțiile sale publice sau secrete, cele din urmă cunoscute doar de câțiva, puțini la număr, membri ai conducerii de partid și de stat, nu reflectă decât în mică măsură rolul real și, deseori, cheie jucat de cel care a fost directorul adjunct al Departamentului de Informații Externe, în afaceri politice și de stat de cea mai mare importanță în primii 13 ani ai guvernării lui Ceaușescu. *Orizonturi roșii* este o carte de dezvăluiri, prin definiție. Astăzi, prima și una dintre cele mai interesante dezvăluiri ale cărții: personajul identificat sub numele Ion Mihai Pacepa, sau Mihai Podeanu (numele său conspirativ din Departamentul de Informații Externe, cel care a figurat până în 1978 pe legitimațiile tuturor celor 3 000 de ofițeri ai departamentului).

PRESENTATOR: Ascultați-l din nou pe generalul Pacepa, de astă dată citind un pasaj din scrisoarea adresată fiicei sale din țară în iulie 1978, scrisoare care a fost expediată în România de nenumărate ori cu ajutorul autorităților americane și ale altor țări NATO, dar care a ajuns la cunoștința Danei abia în 1985, când a fost serializată în ziarul francez *Le Matin* și apoi transmisă repetat în emisiunile Europei Libere:

ION MIHAI PACEPA: „Draga mea Dana,

Timp de 22 de ani am avut neșansa să fiu implicat în furt de tehnologii occidentale. Am fost implicat în furt de tehnologii, dar am reușit să evit implicarea în asasinat. În ultimul timp însă serviciul de informații externe, în care am petrecut 22 de ani din viață, a început să devină din ce în ce mai mult o organizație teroristă, și asta mi-a întărit decizia să mă desprind de el de îndată ce te pot lua cu mine. De aceea am organizat nu demult o expoziție cu picturile și desenele tale la Roma și tot de aceea te-am trimis în Italia cu ocazia vernisajului ei. Dar, cu toate încercările disperate pe care le-am făcut, Ceaușescu nu mi-a aprobat să ies din România înainte ca tu să te reîntorci. N-am putut, Dana! N-am reușit! La sfârșitul lui iulie 1978, Ceaușescu a ordonat noi asasinat în Occident. De data asta ordinele mi-au fost date mie personal, iar asta m-a obligat să aleg între a fi un bun tată sau un criminal.

Cunoscându-te, Dana, am fost convins că vei prefera să fii fără tată decât să ai un tată criminal.

Dragul meu copil, îți scriu această primă scrisoare ca să-ți spun că nu sunt trădător, hoț sau criminal, cum o să mă eticheteze curând Securitatea. Ca să-ți spun că am primit astăzi un mărinimos azil politic în lumea liberă în pofida celor 27 de ani în care am slujit o odioasă poliție politică și mâna ei prelungită peste hotare. Ca să-ți mai spun că sunt hotărât să fac tot ce pot ca să-l forțez pe Ceaușescu să pună capăt asasinatelor, răpirilor și altor acte teroriste comise pe pământ străin, care sunt incompatibile cu tradițiile istorice ale României și cu ajutorul generos pe care îl primește acum de la guvernele occidentale. Ca să te rog să nu te sperii dacă, pentru asta, Securitatea lui Ceaușescu te va timora și teroriza moral. Ea va tuna și fulgera, dar nu se va atinge de nici un fir de păr din capul tău, căci, mi s-a promis solemn, atât viața ta, cât și a mea vor fi apărute de guvernul care conduce lumea liberă și care, începând de azi, este și guvernul meu. Ca să-ți spun că mi-e teribil de greu să te am acum numai în gândurile mele, nu și în brațele mele. Și, în sfârșit, ca să-ți spun că ziua în care ne vom revedea îmi pare mult mai apropiată azi decât mi s-a părut ieri.“

*
* *

Serializarea cărții *Orizonturi roșii* s-a terminat cinci săptămâni mai târziu, cu o încheiere fără precedent în istoria postului de radio Europa Liberă. Directorul programului în limba română, regretatul istoric Vlad Georgescu, a descris numeroasele amenințări cu moartea pe care le-a primit de la Securitate prin diferite „surse“, inclusiv rude apropiate trimise la München de Securitate ca să-l convingă să renunțe la serializarea cărții. Apoi, în concluzia acestei încheieri unice în istoria Europei Libere, Vlad Georgescu a spus:

„Dacă mă vor omorî pentru că am serializat cartea generalului Pacea, voi muri cu conștiința împăcată că mi-am făcut datoria de jurnalist.“

În noiembrie 1988, Vlad Georgescu a transmis din nou *Orizonturi roșii* la Europa Liberă. Peste foarte scurt timp, el a murit din cauza unei forme agresive de cancer cerebral. După căderea comunismului român, dl Nestor Rateș, care a fost următorul director al programului

românesc de la Europa Liberă, a petrecut câțiva ani studiind dosarele Securității referitoare la Vlad Georgescu și la predecesorul său, Noël Bernard. Ambii au fost critici acerbi ai lui Ceaușescu și ambii au murit de forme suspecte de cancer.

Curând, dl Rateș va publica, la Editura Europei Libere, o carte bazată pe documente originale ale Securității, care probează indubitabil că Noël Bernard a fost asasinat de Securitate și care conține dovezi substanțiale că Vlad Georgescu a avut aceeași soartă.

I. M. P.

Partea I
DUPĂ 20 DE ANI

Cuvânt retroactiv

În aprilie 1978, cu trei luni înainte de a-mi „trăda comandantul suprem“, cum sunt și azi acuzat de unii în România, președintele Jimmy Carter l-a prezentat pe Nicolae Ceaușescu cabinetului său și presei americane ca „mare lider național și internațional“. ¹ Eram lângă el, la Casa Albă, și tot ce am putut face a fost să zâmbesc. La 28 iulie 1978 am primit azil politic în SUA și am prezentat, atât președintelui Carter, cât și fostului președinte Richard Nixon, pe adevăratul Ceaușescu: un asasin și terorist internațional care-și vindea cetățenii pe valută forte și se îmbogățea din trafic de droguri și arme.

Din păcate, admirația pentru tiran a continuat. Mao Tse Dun obișnuia să spună: „O minciună repetată de o sută de ori devine adevăr.“ Odată în viață, Mao a spus adevărul. Într-o scrisoare din 27 ianuarie 1983, adresată lui Ceaușescu cu ocazia zilei sale de naștere, fostul președinte Richard Nixon i-a scris:

„La 65 de ani, oamenii se pensionează. Pentru marii lideri naționali și internaționali, anii cei mai productivi abia urmează. Sunt convins că cele mai importante realizări ale dumneavoastră vor veni în cea de a doua decadă a președinției, când veți continua curajoasa activitate în slujba independenței și bunăstării poporului român.“

În 1988, ministrul de Externe al SUA, Lawrence Eagleburger, anticomunist înverdat, pentru care am deosebită admirație, mi-a spus: „Ceaușescu e poate nebun pe plan intern, dar, crede-mă, generale, el va demola blocul sovietic.“ ²

1. *President Nicolae Ceaușescu's State Visit to the USA: April 12-17, 1978*, English version, Bucharest, Meridiane Publishing House, 1978, p. 78.

2. David B. Funderburk, *Betrayal of America: Bush's Appeasement of Communist Dictators Betrays American Principles*, St. Augustine, Florida, The Larry McDonald Foundation, 1991, p. 15.

La 24 noiembrie 1989, după ce Zidul Berlinului fusese demolat și toți ceilalți viceregi comuniști alungați de masele revoltate, Ceaușescu și analfabeta Elena au fost realeși, cu surle și trâmbițe, ca lideri ai României de cel de al XIV-lea Congres al PCR. Buletinul oficial de informații al SUA (*Foreign Broadcast Information Service*) a dedicat un volum de 113 pagini Congresului al XIV-lea al PCR, care conține toate luările de cuvânt cu prilejul acelei ultime demonstrații populare de solidaritate cu un tiran comunist. Până la sfârșitul zilelor sale, Securitatea a reușit să-l ascundă pe „cel mai iubit fiu al poporului” în spatele unui vâl aproape de nepătruns.

Văzută prin perspectiva istoriei, revolta împotriva lui Ceaușescu din decembrie 1989 a fost posibilă datorită eforturilor făcute de membrii Alianței Atlantice pentru a demola imperiul sovietic, precum și acțiunilor întreprinse de românii din țară și de cei din exil pentru a demola tirania lui Ceaușescu. Istoria a consemnat, de asemenea, că Europa Liberă și Vocea Americii au avut un rol vital în declanșarea revoltei din decembrie 1989. Numai aceste posturi de radio au putut penetra cortina tăcerii impuse de Ceaușescu și Securitatea lui. Ele au prezentat pentru prima oară poporului român adevărata față a tiranului. Tot ele au ținut populația țării la curent cu informații privind valorile revoluționare care au luat cu ele, unul după altul, pe viceregii comuniști ai Europei răsăritene, iar milioane de români din țară le-au ascultat cu răsuflarea tăiată.

Orizonturi roșii a adus o modestă contribuție la acel imens efort.

CAPITOLUL I

Decembrie 1989

România și Rusia sunt singurele țări ale fostului imperiu sovietic în care trecerea de la comunism la democrație s-a făcut cu vărsare de sânge. Celebru istoric american John Lukacs explică aceasta prin izolarea geografică a celor două țări. Pentru el, Rusia și România nu aparțin Europei. „Barocul, Renașterea, Iluminismul, toate aceste epoci care au civilizat Europa, nu au existat în Rusia, România, Moldova, Oltenia, Valahia, Basarabia.“ Faptul că zeci de mii de luptători împotriva comunismului continuau să fie nereabilitați în Rusia și România după 17 ani de la colapsul acestei erezii a fost un alt motiv care l-a determinat pe Lukacs să traseze frontiera politică a Europei la granița de vest a României.

Mă număr printre admiratorii lui Lukacs, unul dintre cei mai reputeți istorici contemporani, a cărui expertiză se extinde de la radicalismul neo-Whiggish până la istoria psihologică contemporană, dar nu-i împărtășesc această teză. România în care m-am născut a fost un centru al culturii europene, iar capitala ei era supranumită *Le Petit Paris*. Gheorghe Șincai, care a înființat peste 300 de școli în limba română, ocupă un loc de cinste în panteonul ilumiștilor europeni, alături de Voltaire, Diderot, Herder. Nicolae Bălcescu, sufletul Revoluției din 1948, s-a format la școala Revoluției Franceze. Iar George Enescu, Constantin Brâncuși și Traian Vuia, titani ai muzicii, artei și respectiv științei europene, s-au născut și format în România.

În 1945, această Românie a fost însă cotropită de un gigant feudal care a transformat-o într-o *samoderjavie*, tradiționalul sistem totalitar rus introdus de Ivan cel Groaznic în 1564, în care un dictator conduce țara cu ajutorul poliției sale politice.

În anii 1970, l-am însoțit pe Ion Gheorghe Maurer la o audiență la papa Paul VI, care l-a întrebat, în glumă, dacă a venit la Vatican cu vreo dorință specială. „Da“, i-a răspuns premierul. „Schimbați-ne poziția geografică a țării.“ România a fost singura țară din fosta Europă de Est care nu a avut frontiere cu Occidentul. Această poziție geografică a făcut ca procesul trecerii României de la comunism la democrație să difere de cel al celorlalte țări din fostul imperiu sovietic.

De curând s-au împlinit 20 de ani de la dramaticele evenimente din decembrie 1989, când revolta populației l-a alungat din palatele sale pe Nicolae Ceaușescu, omul care a terorizat România 24 de ani. Aceste evenimente sunt etichetate și azi în România drept „revoluție“, deși în fiecare zi ies la lumină noi fapte care atestă că revolta populară a fost furată de o mână de comuniști educați la Moscova.

În 1988, într-un interviu cu dr. Michael Ledeen, consilier al președintelui Ronald Reagan, publicat în revista franceză *Politique internationale* și preluat apoi de numeroase ziare și reviste din SUA și Europa Occidentală, am prezis posibilitatea ca Moscova să organizeze o lovitură de stat în România menită să-l înlocuiască pe Ceaușescu cu Ion Ilici Iliescu, un comunist educat la Moscova, al cărui tată fusese atât de devotat lui Lenin, încât și-a botezat propriul copil cu numele lui.

Pe ce mi-am bazat această afirmație? În anii '70, UM 0920/A, o unitate specială a Departamentului de Informații Externe (DIE) însărcinată cu activitatea contrainformativă împotriva URSS, care era în subordinea mea, a depistat și înregistrat pe bandă magnetică contactele secrete pe care Ion Ilici Iliescu, pe atunci secretar al CC al PCR pentru propagandă și agitație, le-a avut cu un membru al unei delegații „ideologice“ sovietice aflate în vizită la București. Acesta i-a spus: „Kremlinul ar fi mai fericit cu tovarășul Iliescu în fruntea Partidului Comunist Român.“

Kremlinul se temea că românii îl urau pe Ceaușescu cu atâta înverșunare, încât l-ar fi putut izgoni fără intervenția Moscovei, și că ura împotriva lui Ceaușescu va degenera în ură împotriva comunismului, care ar fi putut merge atât de departe, încât România să ceară retragerea din Pactul de la Varșovia. Kremlinul se temea de asemenea și că o eventuală relaxare politică în România ar fi putut exacerba dorința populației din Republica Moldovenească de a se uni cu patria mamă, creând astfel un val de fervoare naționalistă în alte republici sovietice.

Cuprins

Notă asupra ediției	7
<i>Orizonturi roșii</i> în serial la Europa Liberă	9
Partea I: DUPĂ 20 DE ANI	
Cuvânt retroactiv	17
<i>Capitolul I</i>	
Decembrie 1989	19
<i>Capitolul II</i>	
Planul OibE	28
<i>Capitolul III</i>	
Planul „Dnestr”	33
<i>Capitolul IV</i>	
„Noua” Securitate a lui Iliescu	42
<i>Capitolul V</i>	
„Noul” KGB	49
<i>Capitolul VI</i>	
Spionajul României „democratizat” de KGB	53
<i>Capitolul VII</i>	
Demiterea lui Măgureanu	61
<i>Capitolul VIII</i>	
Un democratic stat polițienesc	68
<i>Capitolul IX</i>	
România de azi	71
Partea a II-a: JURNALUL ULTIMELOR MELE TREI LUNI CU CEAUȘEȘTI	
<i>Capitolul I</i>	76
„Romero” trebuie recrutat	77
Operațiunea „Orizont”	80
Compromiterea soției ambasadorului	82

Mediator în Orientul Mijlociu?	85
„Annette“: legătura cu OEP	88
Complot împotriva regelui Hussein	89
„Annette“ este recrutat	92
<i>Capitolul II</i>	94
Fratele Ceaușescu, Fratele Arafat	95
Preluarea lui „Junie Negru“ de la Abu Nidal	101
Stridiile lui Nicu	107
<i>Capitolul III</i>	111
Orașul tehnologic al României	112
Cum se fură tehnologia americană	115
Amibițiile Elenei	120
„Vreau vizon american“	122
Având de-a face cu un amant nedorit	125
Unicul meu prieten	127
<i>Capitolul IV</i>	130
Dezamăgindu-și copiii	131
Ambasadoarea devine „Bertha“	133
„Fetele“ lui Scornea	134
Recrutarea lui „Malek“ prin „Andreea“	135
Împăratul Bokassa I se însoară cu o agentă DIE	139
„Stele“ pentru tovarăși	140
„Petrolul, evreei și germanii, priorități la export“	142
Fondurile secrete ale lui Ceaușescu	146
<i>Capitolul V</i>	151
Portretul unui expert în Orientul Mijlociu	151
Zbor la Beirut	153
Rețeaua de contrabandă	156
Întrevederea cu „Fedainul“	159
Atentatul OEP-ului împotriva Goldei Meir	164
<i>Capitolul VI</i>	167
Curtându-l pe Gadhafi	167
Pașapoarte americane pentru Libia	170
Societățile mixte ale lui Gadhafi împotriva „imperialismului american“	172
„Nu vreau pace în Orientul Mijlociu“	178
Ajutându-l pe „Carlos“	180
<i>Capitolul VII</i>	183
Austria e locul potrivit	184

Arme românești pentru lumea a treia	187
Serviciul D, de la dezinformare	190
<i>Capitolul VIII</i>	196
Putere datorată microfoanelor	196
Cum se supraveghează o națiune întreagă	201
O viață nouă, minunată	205
Botnițe pentru secrete	206
<i>Capitolul IX</i>	209
Ura față de unguri	210
Radiații fatale în celulele închisorilor	212
Dispreț pentru Jimmy Carter	216
Tovarășii se distrează	222
<i>Capitolul X</i>	227
Reducerea la tăcere a unui comentator radio	228
Un tanc în „valiza diplomatică”	231
O doamnă numită Olga	233
Supraveghind nomenclatura română	236
Școala de spioni din Brănești	239
Testând tancul furat	241
<i>Capitolul XI</i>	244
O întvedere cu tovarășa Elena	244
Încălcarea constituției	248
Scrisori de prietenie de la generalul Ver	250
„Trebuie să-l recrutăm pe Billy Carter”	253
Ordine criminale	254
<i>Capitolul XII</i>	258
Olga în carne și oase	258
Cazul Șerb	261
Autobiografiile scrise de mână ale tuturor locuitorilor	263
Bărfă la dîneu	267
<i>Capitolul XIII</i>	274
Trupele de securitate în stare C	274
Un Ceaușescu îngrijorat	278
O lecție de comunism	280
<i>Capitolul XIV</i>	283
Dezinformare „baptistă” pentru Carter	283
Agenți la Radio Europa Liberă	285
Ursul vrea tehnologie americană	288
Pregătiri pentru plecarea în America	292

Athénée Palace – fabrică de informații	293
Tovarășul Nicu – o viață închinată partidului	295
<i>Capitolul XV</i>	299
Tactica de supraviețuire a unui ministru de Externe	300
Protecția unei ambasade	303
Întâlnirea cu Brandt la un „ceai“	306
<i>Capitolul XVI</i>	308
Stabilirea la Blair House	309
Hainele Tovarășului	311
Un spion ca ambasador	314
Gata pentru presa americană	315
Gambitul regelui contra lui Hrușciov	317
<i>Capitolul XVII</i>	321
Adâncă prețuire Conducătorului	321
La Casa Albă se cântă imnul regal	325
Rezumatul primei zile	328
Nu sunt parole pentru televiziune color	330
„Cine erau cucoanele alea elegante de la masa ta?“	331
Inventarea unui fiu pentru un american laureat al Premiului Nobel	332
<i>Capitolul XVIII</i>	335
Senatorul Jackson adoptă o atitudine dură	335
„Răuță trebuie să moară!“	337
Hârtie igienică din Biblii	340
Propria „Coloană a cincea“	342
Vendeta împotriva arhiepiscopului	345
<i>Capitolul XIX</i>	352
Furtul unui reactor nuclear Candu	352
Agentul „235“ din Pakistan	359
„Orice american poate fi cumpărat“	361
Primul conducător comunist la Texas Instruments	362
<i>Capitolul XX</i>	365
Operațiune împotriva postului de radio Europa Liberă	365
O comoară tehnică pentru Hrușciov	367
Clădirea nr. 30 de la NASA	369
Munca de influență la Washington	372

<i>Capitolul XXI</i>	374
Destinația New York	375
O ploaie de ouă la Waldorf-Astoria	377
Retragerea la Misiunea Română	378
Un mijloc de influență folositor	381
Organizatorii trebuie omorâți!	384
<i>Capitolul XXII</i>	386
Primarul Koch sare în ajutor	386
Elena vrea bijuterii noi	390
Ofițeri de spionaj pentru firme mixte	392
Înapoi la București	395
<i>Capitolul XXIII</i>	400
O vizită la Tito	400
Toasturi pentru noua prietenie	404
O răpire la cererea lui Tito	406
Asasinarea premierului italian Aldo Moro	409
Ajutându-i pe sovietici să-l răpească pe Imre Nagy	412
<i>Capitolul XXIV</i>	417
Cele două componente ale industriei românești de armament	417
La Conferința Națională a Femeilor	420
Plănuind vânzările de arme în lumea a treia	422
Un cadou de la serviciile secrete chineze	426
Distrugerea centrului istoric al Bucureștiului	429
O ședință la Elena	431
<i>Capitolul XXV</i>	434
Crearea unui cifru pe care americanii să-l poată sparge	435
Mesaj de verificare trimis la Washington	439
Încă o paradă fără rost	442
<i>Capitolul XXVI</i>	444
Bijuteriile din contul TA-78	444
Brigada SD pentru spionaj tehnologic	446
O ședință a Comitetului Politic Executiv	448
Transformarea proiectelor americane în produse românești	454
Spionajul economic total	459

<i>Capitolul XXVII</i>	463
Încă un spion sovietic?	463
Neutralizarea postului de radio Europa Liberă	465
Pregătirea vizitei la Londra	467
Ciclul începe să se reia	470
O ultimă petrecere	471
<i>Epilog</i>	475
<i>Postfață</i> (Lucia Hossu Longin)	485